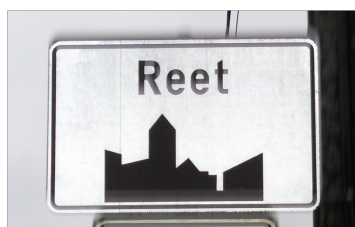

Reet

Apocrief wandelen

2 oktober 2010

Het zal je naam maar wezen: Reet! Geef toe, het moet een beetje raar staan om in Nederland dat als naamkaartje af te geven. Geen wonder dat het personage Sjef van Oekel (voor het eerst in 1972 te zien in de deels blote, naar vulgariteit neigende Barend Servet Show) volgens de geestelijke vader Wim T. Schippers afkomstig was uit Reet. Maar ach, we hebben wel wat te bieden op het vlak van dorpsnamen die ten noorden van de grens op gegniffel worden onthaald. Er is, bijvoorbeeld, ook nog Retie en dat is nu eens niet een gehucht van Reet. Als je dat soms dacht. Welnee, we hebben hier zelfs een Prinses van Retie gehad. Dat was de tweede, impopulaire, echtgenote van koning Leopold III. Die dame heette van haarzelf „Baels“ en dat is als naam voor een prinses, geef toe... ahum... balen?

What's in a name?

Maar kom, genoeg goedkope associaties. Het is zo dat de naam Reet een een nogal gewone herkomst heeft. De schrijfwijze van de dorpsnaam is in de loop der jaren dikwijls gewijzigd maar de naam zoals we die nu kennen zou ontstaan zijn uit de Germaanse woordstam „raid“. Door de vele invloeden die onze taal onderging, is dat in het Middelnederlands „reede“ geworden. De doffe eindletter „e“ werd verwaarloosd en de eindletter „d“ werd verscherpt zodat het uiteindelijk Reet is geworden. De verklaring van de stam is eenvoudig „weg, straat, wagenpad of rijweg“. Een naam zo oud als de straat, dus.

Reet is een dorp in de Belgische provincie Antwerpen en een deelgemeente van Rumst. Bij een eerdere wandeling in deze omgeving was het me al opgevallen dat men hier zijn best had gedaan om er een bestuurlijk kluwen van te maken. Want niettegenstaande de deelgemeente Reet het grootst is in oppervlakte, ook de meeste inwoners telt en het gemeentebestuur gevestigd is in Reet, is Rumst de hoofdgemeente. De deelgemeenten Rumst en Terhagen vallen daarbij op gerechtelijk vlak onder de bevoegdheid van de vrederechter van de gemeente Boom. Nu voelen de inwoners van Reet zich vanouds verwant met Boom maar toch ressorteert de deelgemeente Reet onder de bevoegdheid van de vrederechter van Kontich. Ja, lees het maar eens rustig over! Het stelt een mens enigszins in staat te begrijpen dat onze politici erin geslaagd zijn om van de kwestie Brussel-Halle-Vilvoorde zo'n stinkend potje te maken.

In Reet stond het wiegje van een rijtje bekende personen. Om er slechts twee te noemen: onze huidige minister-president Kris Peeters en Eddy Merckx. Nu is die laatste niet de gevleugelde wielrenner maar wel een biljarter wiens vader een hevig supporter was van de renner met wie hij de familienaam gemeen had.

Wat zet Reet eventueel verder nog op de wereldkaart? Wel, er is jaarlijks een internationale rommelmarkt. Op een oppervlakte van 30.000 m² bieden meer dan 500 standhouders

uit de ganse Benelux op het recreatieterrein van de Kleine Paepedaelen hun rommel en andere schatten te koop aan. Dat is niet zomaar een lokaal evenementje want vorig jaar telde men meer dan 10.000 bezoekers!

Verder zijn er nog de Lichtfeesten. Een zomerevenement dat tot doel heeft de bewoners van de wijk Predikherenvelden te steunen in alle aspecten van het dagelijks leven. Zo wordt er materiaal aangekocht om huis en tuin te onderhouden en organiseert men activiteiten voor alle bewoners, jong en oud. De Lichtfeesten vinden plaats halfweg augustus en dat al meer dan vijftig jaar. Nog steeds staat „licht“ centraal. Zo zullen 370 huizen en tuinen verlicht worden en kunnen de bezoekers op verschillende plaatsen iets eten of drinken. Ze kunnen daar niet wachten tot de Kerst om uit te pakken met lichtgevende guirlandes.

Nog wat? Wel, nog niet zo lang geleden kwam Reet nationaal in beeld omdat er in een weide de resten van een lichaam werden aangetroffen. Volgens een woordvoerder van de speurders ging het eigenlijk nog slechts om een geraamte met wat kleren rond. Het moet dus wel een weide geweest zijn waar weinig gebruik van gemaakt werd. Of het slachtoffer werd geïdentificeerd en of de zaak zijn beslag heeft gekregen weet ik niet.

De feitelijke omstandigheden

De wandeling was in drie lussen gelegd waarbij de wandelaars telkens terug kwamen in de zaal waar moest ingeschreven worden. De onderscheiden lussen konden dus in een willekeurige volgorde gelopen worden. Of helemaal niet. Het hing er maar vanaf hoeveel kilometer je bereid was op de teller te zetten. Uit wat er in de Marching stond en volgens de ter plaatse verkochte stickers was deze wandeling, heel origineel, „Klaverbladtocht“ ge-

doopt. De vijfde editie ondertussen. Meestal geeft een opzet met vanuit een centraal punt geregisseerde lussen aanleiding tot een startzaal die allengs zo dicht bevolkt raakt dat het onaangenaam wordt. Van dat fenomeen hadden de Schorrestappers daar in het Gildenhuis in Reet opvallend weinig last. De zaal was, om te beginnen, groot en

het bleef er bij elk van mijn drie bezoeken opvallend... leeg. Nu is het wel zo dat deze wandeling op de wandelkalender niet zal aangestreept worden bij de top tien. Om een aantal redenen. Dus misschien heeft de wandeltamtam reeds zijn werk gedaan en is de publieke belangstelling daardoor met de hypotheek van eerdere minder goede ervaringen bezwaard. Geen klavertje van vier, zoveel werd ook wel duidelijk. Verder was het weer niet erg veelbelovend. In tegendeel. Het bleef de hele tijd grauw met een dreiging dat het kon gaan regenen. Wat het inderdaad ook nog deed. Al was ik dan aan de laatste twee kilometer bezig zodat dit onaangename aspect voor mij grotendeels beperkt bleef.

Reet ligt tussen twee drukke autowegen. De E19 in het oosten, de A12 in het westen. De wandeling verliep dus voor het allergrootste deel tussen deze twee verkeersassen. Ik moest één van die verkeerswegen tweemaal oversteken. Eens bij het komen, eens bij het gaan. Dat was zo geregeld om de enige extra rust- en controlepost op de langste lus te bezoeken. Dat bleek een café te zijn in Boom en het clublokaal van een wandelclub. Overigens ging dat oversteken van de A12 zonder lijfsgevaar want in Boom heeft men die weg van drie rijvakken breed in elke richting in een sleuf gelegd. Wat wellicht iets maar toch niet al te veel scheelt aan het lawaai maar wel aan de vlottere doorstroming van het verkeer.

In de put

Op allerlei plaatsen hier in de streek vindt men onverwachte en soms abrupte veranderingen van het reliëf. Die zijn heel dikwijls toe te schrijven aan de belangrijkste economische activiteiten in een recent verleden: het bakken van stenen uit de klei die hier volop werd gevonden in de ondergrond. Daardoor zijn gigantische putten ontstaan die daar maar la-

gen te liggen omdat de kleilagen in zoverre waren uitgeput dat verder afgraven niet rendabel meer was. Al snel werd er dan een andere bestemming voor gevonden. Het werden vuilstortplaatsen. Gelukkig is men daarop teruggekomen. Onder druk van diverse kanten. Nu worden die putten in verregaande mate aan hun lot overgelaten en herwint de natuur alsmaar meer terrein. Het is een doolhof geworden in een nog jong bos dat hoogstwaarschijnlijk zichzelf daar heeft uitgezaaid. Tenminste toch daar waar de putten niet spontaan onder water geschoten zijn. Want allerlei plassen vindt men er ook. Waar de begroeiing dicht is, dringt het zonlicht niet of nauwelijks door en daar tiert het mos en woekeren de algen. Dat samen met de regenperiodes in de voorbije dagen, de soms vettige klei en de scherpe hellingen, maakten het wel eens tot een stukje acrobatiek om niet onderuit te

De achtergelaten graafmachine. Een relict van eerdere economische activiteit

gaan. Of om veel sneller aan de onderkant van een helling te raken dan de bedoeling was geweest. Hier en daar had iemand in de helling kleine putjes geschept die dienst konden doen als een primitieve trap. Op de diepste plaatsen lag het uiteraard ook zeer drassig.

Het was me bekend dat er na het stopzetten van de kleiwinning graafmachines waren achtergelaten. Althans, één machine. Dacht ik. Want die had ik eerder al gezien vanaf een vlonderpad. Nu kwamen er absoluut geen vlonders aan te pas. Het ging immers langs soms moeilijk herkenbare paadjes, kronkelend, op en af, slecht gesignaleerd door de wildernis. Langs de dwaalwegen die dit wandeltraject aldus volgde dook er opeens een groot roestig monster op. Helemaal overgroeid door de woest om zich heen grijpende vegetatie. In de vochtige schemering leek het wel een bevroren voorhistorisch monster. Een slapende reus waar nog een stille dreiging van uitging alsof de tanden opeens weer in actie konden komen en je samen met grote happen aarde zouden kunnen verslinden. Een stuk verborgen

industriële archeologie, een vergeten monument voor de gonzende activiteit die hier ooit te beleven was. Nu even dood als die industrie zelf.

Pijltjes, maar niet die van Cupido

Het bleek op deze wandeling maar weer eens dat een groot aantal wandelverenigingen, organisatoren van tochten, lijden aan een besmettelijke ziekte. Het syndroom is nog niet gedocumenteerd en er is nog wat studie vereist voordat de kern van de aandoening kan blootgelegd worden. Het betreft hier *arundofobie* of pijlvrees. Let wel: PIJLvrees, niet PLEINvrees. De kwaal bestaat erin dat de lijders een ziekelijke schrik demonstreren voor het aanbrengen van voldoende pijltjes om het te volgen traject zonder bijkomende stress te kunnen afwerken. De aandoening grijpt zelfs zo manifest om zich heen dat er een afschuw schijnt te bestaan voor het aanbrengen van wegwijzertjes, tout court. Dus worden er zo weinig mogelijk richtinggevertjes opgehangen zodat de frustratiespiegel en de bloeddruk van de vertwijfelde wandelaar hoog kunnen oplopen. Toen ik dus uit de put opdook

en op een verhard weggetje terecht kwam, was daar niets te zien dat op een aanduiding wees hoe de tocht moest vervolgd worden. Ik was niet de enige die de vertwijfeling nabij was want in korte tijd stonden we daar met zes wandelaars en een hond wat doelloos in het rond te kijken. Dus heb ik maar het weggetje gevolgd in de richting die, gegeven mijn belabberd gevoel voor oriëntatie, precies verkeerd was. Hetgeen uiteraard pas na meerder honderden meter duidelijk werd toen er een ander kruispunt aankwam waar evenmin iets van een aanduiding te vinden was. In de andere richting vanaf de uitgang van het gat in de grond was, op een absoluut slecht gekozen plaats honderden meter verder, wel een pijltje verborgen. Het leek wel paaseieren zoeken. Of schattenjacht. Gelukkig moesten de pijltjes nog net niet opgegraven worden. Dat had pas dikke pret opgeleverd. Algemeen werden richtingsveranderingen sowieso niet al te duidelijk aangegeven. Met zo weinig mogelijk pijltjes, dat spreekt. Arundofobie, ik zei het al. Wil iemand daar eens een doctoraal-thesis over schrijven? Studiemateriaal gegarandeerd en in overvloed aanwezig.

Het park

Om in het tussentijdse controlepunt van de langste lus te komen, moest ik in Boom zijn en moest de bulderende A12 overgestoken worden. Voor het echter zover was stond er een eindje park op het programma. Boom heeft een grote groene vlek op zijn aangezicht. Een landschapspark van flink formaat. Ik weet niet hoe oud dat park eigenlijk is maar te zien aan de omvang van sommige bomen moet dat toch al een respectabel aantal jaren zijn. Te zien aan de opvatting van het begrip „park“ eveneens. Het is namelijk van het soort waarin gepoogd werd de „natuur“ dichter bij de stadsmens te brengen door die natuur te imiteren. Het geheel ademt dus de sfeer van een negentiende eeuwse horticultureel geheel. Het was vroeger zo dat een park nogal eens een weerspiegeling was van hoe de stadsmensen tegen de natuur aankeken. Een wat vals, idyllisch beeld in veel gevallen. Vandaag de dag wordt meer naar de ecologische en structurele samenhang gekeken en dat levert iets op wat er grotendeels anders uitziet. In het park in Boom vind je bijvoorbeeld nog kunstmatige watervalletjes die verder nergens in de streek voorkomen en die in dit overwegend vlakke land slaan als een tang op een varken. Was het vroeger de architect die zijn opvatting van „natuur“ uittekende, tegenwoordig is het eerder de bioloog die de evolutie observeert en waar nodig wat stuurt.

De bulderbaan in de sleuf dwars door Boom

Een watervalletje in het park van Boom

der de bioloog die de evolutie observeert en waar nodig wat stuurt. Boom heeft plannen met zijn stadspark. Die plannen worden in nogal gezwollen bewoordingen den volke kond gedaan in een tekst die bij een ingang van het park was te vinden. Dat gaat als volgt:
„Omdat elke generatie het park opnieuw zou kunnen ontdekken en begrijpen binnen zijn eigen tijdsgeest hanteren we op een bescheiden wijze resoluut een hedendaags vocabularium voor nieuwe ingrepen. Dit sluit aan bij een traditionele evolutie welke zijn verleden niet verloochent. Zo ook trachten we de architecturale parkrelicten niet alleen bloot te leggen zodat de bezoekers ze kunnen herontdekken maar ook eigentijds opnieuw op te laden met een eigenzinnige energie. Hier gaat het dus over romantiek en avant-garde, over de

der de bioloog die de evolutie observeert en waar nodig wat stuurt. Boom heeft plannen met zijn stadspark. Die plannen worden in nogal gezwollen bewoordingen den volke kond gedaan in een tekst die bij een ingang van het park was te vinden. Dat gaat als volgt:

„Omdat elke generatie het park opnieuw zou kunnen ontdekken en begrijpen binnen zijn eigen tijdsgeest hanteren we op een bescheiden wijze resoluut een hedendaags vocabularium voor nieuwe ingrepen. Dit sluit aan bij een traditionele evolutie welke zijn verleden niet verloochent. Zo ook trachten we de architecturale parkrelicten niet alleen bloot te leggen zodat de bezoekers ze kunnen herontdekken maar ook eigentijds opnieuw op te laden met een eigenzinnige energie. Hier gaat het dus over romantiek en avant-garde, over de

Mannen maken plannen maar welke is niet altijd even duidelijk

toepassing van oude en nieuwe tuinkunst. Zo blijft de recreant zichzelf erkennen in het geëvolueerde park en boeit het hem onverminderd voort. Dit is dus geen optie voor prachtvertoon, maar laat de site in zijn eigenheid, zonder al te veel franjes. Op deze manier beschouwen we onszelf als een kortstondige passant in een langdurige evolutie en is erven effectief een geschenk. Het ongeschonden doorgeven van dit patrimonium zijn we onszelf schatplichtig.“ Kan iemand mij uitleggen wat ze daar nou eigenlijk van plan zijn?

Dominique, nique, nique...

De aankondiging van deze wandeling in de wandelkalender had het erover dat het traject zou leiden doorheen het Predikherenhoevebos (!). Dat is wellicht ook wel het geval geweest zijn maar ik heb het bos niet als zodanig herkend. Wel zag ik op een bepaald punt dat ik aangekomen was in de Predikherenhoevestraat. Leuke naam indien je op een formulier je adres moet invullen. Maar, zo vroeg ik me af, wie zijn of waren die Predikheren? En wat voerden ze hier uit?

De Dominikanen, die ook wel de predikbroeders of predikheren werden genoemd vestigden zich in Antwerpen in 1243. Het ging dit klooster voor de wind en de gemeenschap groeide uit van 60 tot 80 personen. Aangezien de stad Antwerpen binnen zijn toenmalige stadsmuren geen gelegenheid bood om een zelfstandig en gesloten economisch geheel uit te bouwen, werd in de omstreken van de stad naar gronden, beemden en bossen gezocht om er zelf aan landbouw en veeteelt te doen zodat de kloosterbevolking kon onderhouden worden. Het heet dat de monniken in hun Antwerpse vestiging veroordeeld waren tot de bedelstaf om hun kostje bijeen te scharrelen. Men noemde ze dan ook oneerbiedig „straatlopers“. Je zou het van een stel bedelaars niet direct verwachten maar toch waren ze in staat om op verschillende plaatsen inderdaad eigendommen te kopen. Dat bedelen moet dus wel een lucratieve bezigheid geweest zijn. Zo verwierven ze bezittingen in Berendrecht, Oosterweel (met visrecht op de Schelde), in Aartselaar en in Reet. Op die gronden werden dan gewassen verbouwd om hun brood en bier te maken. Ze schijnen daarbij de eersten in de Nederlanden geweest te zijn die bier brouwden. Behalve dat de geest door deze drank aan het zweven ging en zodoende wat dichterbij de Heer kon komen, was het drinken van bier ook veiliger dan zomaar water te drinken. Bij het brouwen van bier werd het water immers gekookt en van allerlei smetten ontdaan! De gronden werden in Reet in gebruik genomen in 1470. Onder het beleid van een zekere Willem Lieu werd in 1479 te Reet een hoeve gekocht met 16 bunders land en bos. In de loop der jaren werden daar nog allerlei bezittingen aan toegevoegd.

In de 300 jaar dat de Dominikanen in Reet aanwezig waren werd er nogal wat gewroet en gewerkt. De verslagen van de prior Cornelius Peltiers stellen het in 1787 als volgt: „... *[zijn nu op diezelfde gronden twee boerderijen gebouwd, met daartussen] een huysinghe ... gebout neffens de hoeve dienende tot verblijf en logiement van d' overste de directie hebbende over de gemelde annexe hoeven*“. Er verbleven dus te Reet regelmatig een paar Dominikanen, die daar de touwtjes in handen hielden. Wel werden de boerderijen verhuurd en de huurprijs werd opgestreken door de rentmeester van het klooster. Daarbij zegt pater Peltiers: „*[heeft het klooster nog] „potasie (voedsel, groenten enzovoort) uyt den hof van ons clooster als uyt den hof van Reeth*“. Daar was, volgens hetzelfde verslag, een jaarlijkse opbrengst van 400 gulden mee gemoeid.

De Predikheren lieten dus met succes hun verleden als bedelmonniken achter zich en ze sloten liever contracten met grondeigenaars, ze bouwden jaarlijkse renten op en er werden stichtingen en fondsen geschapen. Ofwel waren ze er op uit om gunsten te verkrijgen waardoor ze jaarlijks konden delen in de oogst van tarwe, boekweit en telkens zoveel sis-

ters graan (één suster, zijster of zuster was ongeveer 25 liter) naar het klooster konden meenemen. Een paar voorbeelden: op het goed te Aartselaar en Reet dat Adriaan Sanders te leen houdt van Roelant van Berchem hebben:

„item die heeren van der predicaren ordenen tot Antwerpen syn jaerlycs heffende op des voers. Goedern erffelyc III zijster roxc“.

„item brueder Cornelis Breme es jaerlycs heffende op des voers. Adriaens goeden, in den name van der Predicaren Oordenen tot Antwerpen XX.s.gr.“

„item die heeren vander Predicaren oordenen tot Antwerpen syn erffelijc heffende op deze voers. goeden (van ridder Coenraet Pot te Kontich) IIII viertelen racx“.

In de rand staat vermeld dat al dit door de procurator van het klooster, Cornelis vanden Broeck, opgehaald zal worden. Deze procurator was het tegendeel van een bedelaar en een echte zakenman die verder zag dan de wekelijkse inkomsten en uitgaven. Hij zag in dat er bestaanszekerheid voor vele jaren moest zijn. Met vaste inkomsten. Zijn bekwaamheid als financier was tot in Rome bekend. Wanneer er daar in de loop van 1491 klachten binnen kwamen over financieel wanbeheer in de nonnenkloosters der Monialen Dominikansessen te Hertoginnedal, beveelt de magister-generaal Cornelis vanden Broeck daar de toestand te gaan onderzoeken om orde op zaken te stellen.

Het ging allemaal goed tot... de Fransen hier binnen vielen. Zoals een versje uit die tijd het stelde:

*„De monniken ploegden en baden
dagelijks hun vroom gebed,
dit alles ging goed
tot het Franse verzet.“*

Tijdens de Franse overheersing werden de monniken uit hun verblijven geschopt en de gronden met toebehoren werden verkocht aan zwarthandelaars. Het land met hoeve en huisraad van mensen die er al jaren woonden, werden eenvoudigweg in een handomdraai eigendom van de Franse Republiek. De Marianne trachtte hier immers welvaart en de beschaving te brengen. Vandaar de wrange versie van hun leuze:

*„Egalité, fraternité et liberté
Pour nous,
Mais pas pour les autres“*

Apocrief

De kerk in Reet is gewijd aan een heilige die door de enen wordt vereerd, door anderen gecontesteerd. Maria Magdalena is immers een Bijbels figuur uit het Nieuwe Testament waarover in de loop der tijden van alles is beweerd. De evangeliën zelf vertellen over haar niet zoveel. Wel dat zij behoorde tot de groep vrouwen die Christus vergezelde op zijn tochten. Magdalena betekent „van of uit Magdala“. Magdala of Magadan was een stadje op de westelijke oever van het Meer van Tiberias. De evangelist Lucas noemt haar niet gewoon Maria Magdalena, maar zegt „Maria, die Magdalena genoemd wordt“. Dezelfde evangelist zegt nog dat Jezus haar bevrijdde van zeven duivelse geesten. Zij volgde Jezus vanuit Galilea naar Jeruzalem en was aanwezig bij de kruisiging en de graflegging. Johannes weet te vertellen dat zij de opstanding van Jezus heeft meegemaakt en dat zij de eerste was die hem toen zag.

Niet de eerste de beste, denkt een mens dan, maar wat blijkt? Maria Magdalena kreeg een dubieuze reputatie aangemeten! In de zesde eeuw stelde Paus Gregorius I Maria Magdalena expliciet gelijk aan de boetvaardige zon-

De kerk van Reet

dares. Als een bekeerde vrouw van lichte zeden. In die hoedanigheid is zij ook vaak voorgesteld in legendes en kunstwerken.

Dat is op zich al verwarrend genoeg maar het houdt daar niet bij op. Er bestaan nog zoets als apocriefe geschriften. Dat zijn documenten die door de kerk niet als gezaghebbend, als echt, erkend worden. Het zouden dus maar verhaaltjes zijn waar zeker geen geloof mag aan gehecht worden. Ze zijn het tegengestelde van de canonieke geschriften. In het apocriefe evangelie volgens Filippus staat dat drie vrouwen altijd met Jezus optrokken: zijn moeder, zijn zuster (!) en Maria Magdalena. In dit geschrift wordt Maria Magdalena als bijzondere leerlinge van Jezus voorgesteld. De authenticiteit van de overlevering is onduidelijk en de katholieke kerk houdt zich er verre van. Even een fragmentje waarbij wat tussen vierkante haakjes staat nodig was om de zin een betekenis te geven.

[Jezus hield op een andere wijze] van Maria

dan van [de andere] leerlingen,

en hij kuste haar vaak.

De overige [leerlingen zagen hoe hij van Maria hield]

en vroegen hem:

„Waarom houdt u meer van haar

dan van ons allemaal?“

De Heer antwoordde hen met de woorden:

„Waarom houd ik niet van jullie

zoals van haar?

Wel, als een blinde

en iemand die kan zien

samen in het donker zijn,

verschillen ze niet van elkaar.

Maar als het licht wordt,

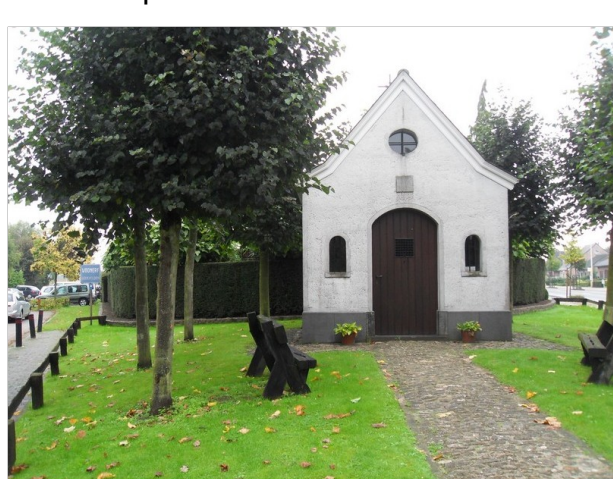
zal de ziende het licht zien

en de blinde in het donker blijven.“

Ik kan niets aanvangen met dat antwoord van de Heer want ik begrijp er geen snars van.

Maar dat ligt uiteraard aan mijn eigen beperkte verstandelijke vermogens.

Dan Brown stelt in zijn „Da Vinci Code“ (ja hoor, ik lees dat soort dingen ook) dat Maria Magdalena niet de hoer is die de kerk beweert dat zij is. Maria en Jezus waren gewoon getrouwd. Voilà! Er zijn echter geen bewijzen die dat onomstotelijk aantonen. Je kan het dus „gelooven“ of niet. Er is wel een aspect waar iedereen het tenminste over eens is: Maria Magdalena was geen hoer. Wat paus Gregorius in zijn onfeilbaarheid beweerde was... onjuist. Of die hele discussie deel uitmaakte van een bewuste lastercampagne van de kerk is onderwerp van debat. En wat het eventuele motief dan in dezen is geweest, dat is al helemaal onduidelijk. Feit is dat het Vaticaan in 1969 schoorvoetend toegaf dat ze Maria Magdalena 1400 jaar lang ten onrechte als hoer gezien hadden.

De Laarkapel

En zo heeft Reet toch nog een patrones die van alle blaam is gezuiverd. Dat willen en wilden ze daar wel geweten hebben want er staat ook nog een kapel die aan de heilige is gewijd. De Laarkapel. Er moet op die plaats reeds lang een kapel hebben gestaan al is niet bekend hoe lang al. In de kerkrekeningen van 1811 staat heel wat te lezen omtrent een „me-

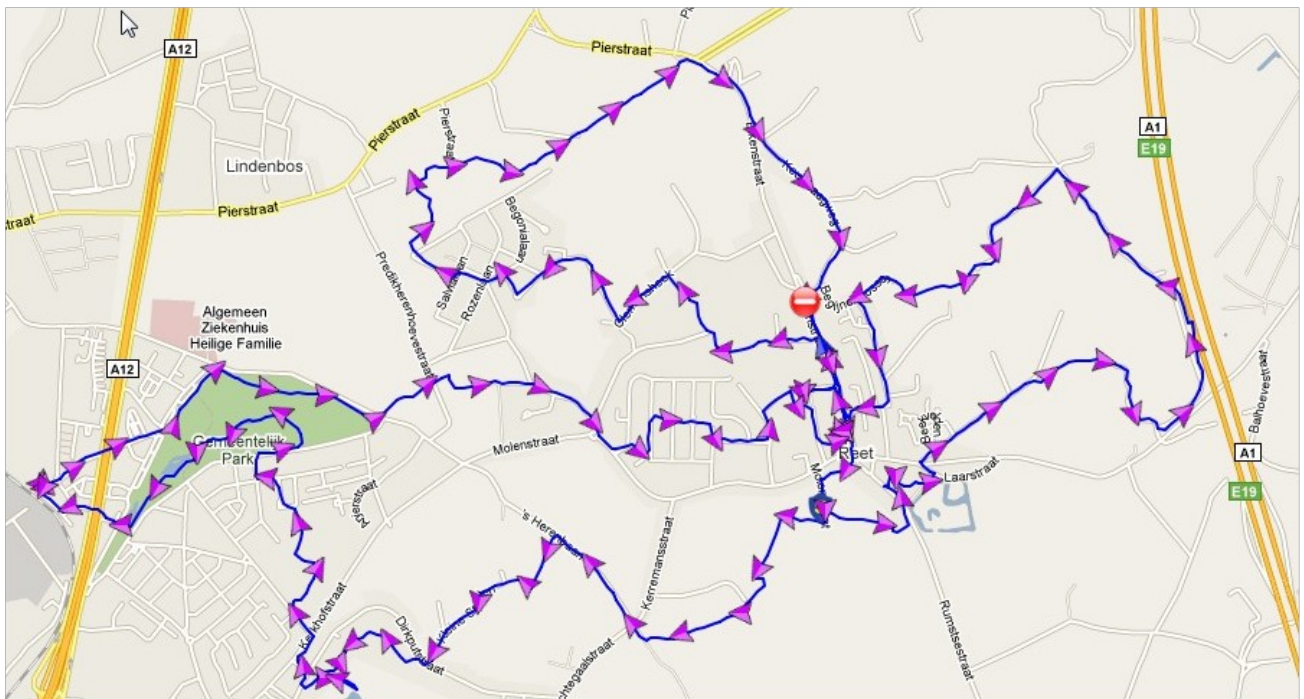
morie raeckende het Capelleken op 't Laer“ „Johannes Bapt(ist)a Huygelen, inwoonder van Reeth, aldaer geboren den eerste augus-

tus 1733, heeft verklaart hetgeene volgt:

Dat hij geheugen hebbende van een capelleken gestaen hebbende op het Laer, competente de kerke van Reeth, toegeweyd aan de H. Maria Magdalena, aldaer verscheydene menschen gotvruchtelijk kwamen bidden, om verlost te worden van kwaede ziekten van 't vee, peerden, enz..."

Dames en heren, appels en peren...

Om in de zaal van het Gildenhuis te komen, moest je door een gang en daar had een oudere, vriendelijke man postgevat. Op een paar tafeltjes had hij wat produkten geëtaled die te koop aangeboden werden. Honing van eigen oogst, zelfgemaakte stroop en appels en peren. Vooral de appels zagen er welgedaan en zeer smakelijk uit. Waarbij de soort Elstar me totaal onbekend was. Toen ik er naar vroeg kreeg ik niet het harde, schurende van het Brabantse dialect te horen maar het veel zachtere, zingende van een streek die veel oostelijker lag. Volgens de man waren die Elstars heel bijzondere appels. Je kon er zowat alles mee doen wat je geacht wordt normalerwijze met een appel te doen. Onder andere ze eten. Wat ik met veel smaak ook gedaan heb onderweg naar huis. En die Elstars...? Mmmm!

Het klaverblad van deze wandeling

© Michel Christiaens